

Venstres Styrelse, skulde være en Reform af de direkte Skatter, nej, alle vilde have tænkt sig, at det blev en Reform af de indirekte Skatter, en Toldreform. Fra 1872, da Venstre fik sit første Program, hvor det netop krævede en Toldreform i Forbindelse med en Indkomstskat, ere Toldskatterne stegne fra 19 Millioner Kr. til i Aar 45 Millioner. I disse 30 Aar ere Toldskatterne voksede med 26 Millioner eller med omtrent en Million Kr. om Aaret, og denne Stigning er trods momentvise Tilbageslag bleven stærkere. Tager vi de sidste 13 Aar fra 1889—90 og til det sidste Finansaar 1902—03, ere Toldskatterne stegne fra 30½ Million til 45 Millioner, altsaa med 14½ Million eller over en Million Kroner om Aaret, og det til Trods for, at der har været en Standsning de to—tre sidste Aar. Se, her er noget at reformere, her er der Uretfærdighed at råde Bod paa, men disse 45 Millioner Kroner i Toldskatter lader man ligge urørte, dem ændrer man ikke, dem rører man ikke ved, men man afskaffer med eet Slag de 10½ Mill. direkte Skatter. De forholdsvist smaa, de forholdsvist retfærdige direkte Skatter, de, der hvile særlig paa de bedrestillede i Samfundet, dem afskaffer man med eet Slag, men de 45 Millioner, der hvile saaa tungt og uretfærdigt paa hele Befolkningen, de opretholdes.

Og nu kan det ærede Medlem sige: ja, der er ingen anden Vej at gaa, og vi komme til de andre, men faktisk er det jo i Virkeligheden saaledes, at den højtærede Justitsminister har erkendt, at ved Gennemførelsen af denne direkte Skattereform kan man ikke lukke Øjnene for, at man skyder Tidspunktet for en Toldreform længere ud, ja, endnu for nogle faa Dage siden udtalte den højtærede Landbrugsminister, at man maatte i hvert Fald nu først se den finansielle Virkning af Skattelovene, inden man kunde gaa til Toldreformen. Naar derfor f. Eks. det ærede Medlem fra Bælum (J. H. Jensen) og andre have udtalt Haabet om, at vi allerede til Efteraaret maa faa en Toldreform forelagt her i Tinget, ja saa har Landbrugsministeren sagt, at det vil ikke ske, nej, først maa man se og dernæst naturligvis nøje undersøge Virkningerne af denne direkte Skattereform, før der kan blive Tale om en Toldreform.

Det ærede Medlem for Sæby (Vilh. Lassen) erklærede, at naar han saa paa disse Skattelove, vare de ikke blot blevne fyldigere og fyldigere efter hans Mening,

men ogsaa Staten var bleven rigere, naar denne Skattereform gennemførtes, end den var tidligere. Han kunde ikke forstaa min Opfattelse, at det var et Tab i Samfundsformuen, i Statsprioriteter, der her fandt Sted. Det ærede Medlem søgte at vise, at jeg der staar anderledes end i Fjor. Det var højt besynderligt, og det Citat, han oplæste af min Tale i Fjor, falder jo i alt sammen med mit nuværende Standpunkt; hvis han var gaaet et Par Linier videre i sin Oplæsning, vilde det endnu tydeligere have vist sig. Jeg erklærede den Gang, at Hartkornsskatterne ere forældede i Formen, navnlig for saa vidt de ogsaa bruges som Skattebasis i Kommunerne. Det er fuldstændig rigtigt, det udviklede jeg forleden, og det er stadig vort Standpunkt. Men fordi de ere forældede i Formen, navnlig som Basis for Kommuneskatterne, derfor er det ikke Meningen, at de skulle forringes i Indholdet, vi ønske ikke, at Staten skal give Afkald paa et Stykke af sin, det vil sige et Stykke af hele Folkets Ejendom. Den Prioritet, Samfundet har i Ejendommene, i Jorden, kan forandres i Formen, omformes saaledes, at den bliver et bedre Grundlag særlig for Værdistigningsskatten baade til Stat og til Kommune og et bedre Grundlag for den kommunale Skatteligning, men i Indhold bør den ikke væsentlig forandres, og nogen Nedsættelse er meningsløs, thi det er i Virkeligheden at tage af Folkets hele samlede Ejendom og give til nogle enkelte Ejendomsbesiddere. Mit nuværende Standpunkt falder jo ganske sammen med de Linier, det ærede Medlem oplæste. Han mente, og det lyder, synes jeg, ganske forbavsende, at Staten bliver rigere ved lige som at udvide Omraadet for sin Skatteopkrævningsret. Staten skulde altsaa blive rigere ved at lægge Beslag paa 2—3 ny Skatteobjekter gennem Indkomstskatten, Formueskatten og Ejendomsskylden; ved at lægge Beslag paa disse 2—3 gode Skatteobjekter og saa ende med det Resultat, at der bliver et Underskud paa 700,000 Kr., ja efter Finansministerens Mening paa 1 à 1½ Mill. Kr.! Det er en ejendommelig Maade at blive rigere paa, at lægge Beslag paa 2 brillante Skatteobjekter, der kunde anvendes til at forøge Statens Indtægter, til ny Statsformaal, til sociale Reforme, at lægge Beslag paa dem, og lægge Beslag paa dem paa en saadan Maade, at Statens aarlige Indtægt gaar nedad, det kalder jeg ikke at blive rigere, det kalder jeg at blive betydelig fattigere — som den Mand vilde blive, der